

[Statsministeren]

vækstfase, hvor boligejernes og mange andres økonomiske situation kan blive stadig forbedret.

Derfor ville det værste, der nu kunne ske for boligmarkedet, være politisk turbulens og uro. Vi må for alt i verden undgå at slå den spirende tillid i stykker, og jeg er ikke i tvivl om, at Folketinget og regeringen har et enormt ansvar at leve op til her.

Enhver spekulation om ændringer, der kunne skade ikke mindst på skatteområdet, ville have fatale konsekvenser.

Lad mig derfor svare spørgerne med at fastslå, at regeringen ingen planer har, som ville forringe boligejernes situation. Vi agter at bidrage til stabiliteten og den spirende fremgang på boligmarkedet, som vi har brug for – og som vi nu kan glæde os over at der er plads til – ved at fjerne ethvert grundlag for spekulationer om politiske indgreb, der kunne undergrave boligejernes økonomi.

Vi tror, det bedste, vi kan gøre i den nuværende situation – og det gælder i sidste ende for boligejerne – er at fortsætte den stramme udgiftspolitik og bestræbelserne på at sænke skattetrykket. Intet vil betyde mere for boligejernes og alle andres økonomiske situation. Vi må sørge for, at den økonomiske vækst, der er i sigte og så småt begyndt, kommer borgerne til gode. Så bliver der luft til dem, der i øjeblikket føler deres økonomi presset.

Som alle ved, har regeringen nedsat et ekspertudvalg til at udarbejde et forslag til reform af personskatterne. Det mener vi der er hårdt brug for. Også dette udvalg skylder vi den nødvendige politiske ro, mens der arbejdes.

Udvalgets opgave er beskrevet i udvalgets kommissorium. Lad os derfor afstå fra nu at fremkomme med forvirrende politiske signaler. Lad nu udvalget få fred til at gøre sit arbejde færdigt.

Men jeg vil gerne minde om, hvad der er fastlagt i kommissoriet. Udvalget skal respektere vedtagelsen om, at boligejernes skattemæssige situation ikke forringes. Det går jeg som en selvfølge ud fra at udvalget tager udgangspunkt i. Og det er naturligvis også regeringens standpunkt, når vi til sin tid går i gang med skattereformforhandlingerne.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Det bedste, Folketinget kan gøre for bolig-

markedet ved denne forespørgselsdebat, er at slutte op om regeringens utvetydige signal om, at den skrøbelige stabilitet ikke vil blive mast ved at lægge nye direkte eller indirekte byrder på boligejerne.

På regeringens initiativ har Folketinget vedtaget en række foranstaltninger, som har været med til at hjælpe boligmarkedet på vej op igen. Boligpakkerne i 1989 og 1990 er eksempler herpå. Den boligpolitiske handlingsplan fra maj 1991 med bl.a. den midlertidige tilskudsordning til forbedringer m.v. af helårsboliger er et andet eksempel, og vi går nu i gang med en liberalisering af realkreditmarkedet. Det vil alt sammen have gunstig afsmitning på boligejernes forhold. Men der er grund til at understrege, at den mest fundamentale betingelse for en bedre økonomisk situation for boligejerne er, at deres disponible realindkomst stiger.

Det kræver for det første, at lavinflationen fastholdes, for det andet, at skatterne ikke stiger og for det tredje, at der kommer økonomisk vækst – vel at mærke en holdbar økonomisk vækst.

Væksten er så småt ved at komme i gang. Lykkes det at løse de mest alvorlige strukturproblemer i dansk økonomi, er der med vores nuværende udgangspunkt med lav inflation og overskud på betalingsbalancen basis for væsentligt højere vækstrater, end vi har været vant til de seneste 5 år.

Lavinflation og lavere skattetryk kræver en meget stram udgiftspolitik. Vi må med andre ord undgå den tendens, vi alt for ofte har været vidne til herhjemme, nemlig at hver gang det begyndte at gå godt, blev pengene soldet op igen til større offentligt forbrug, og så var vejen igen banet for en økonomisk nedtur.

Boligejernes situation er jo meget varieret. De generationer, der optog fastforrentede boliglån, før den voldsomme inflation brød ud i lys lue i 1970'erne, oplevede en periode, hvor realrenten efter skat ligefrem var negativ. De tjente med andre ord penge på at have stiftet gæld, og derfor havde de også en hel del at stå imod med, da faldet i inflationen og skattereformen gav piben en anden lyd.

De generationer, der optog lån til boligkøb under eller omkring højinflationens toppunkt, har derimod haft helt anderledes hårde betingelser. Deres realrente efter skat har været og er stadig høj, og så var de tilmed ude for en